SPORTUL magazin

DERBYUL!

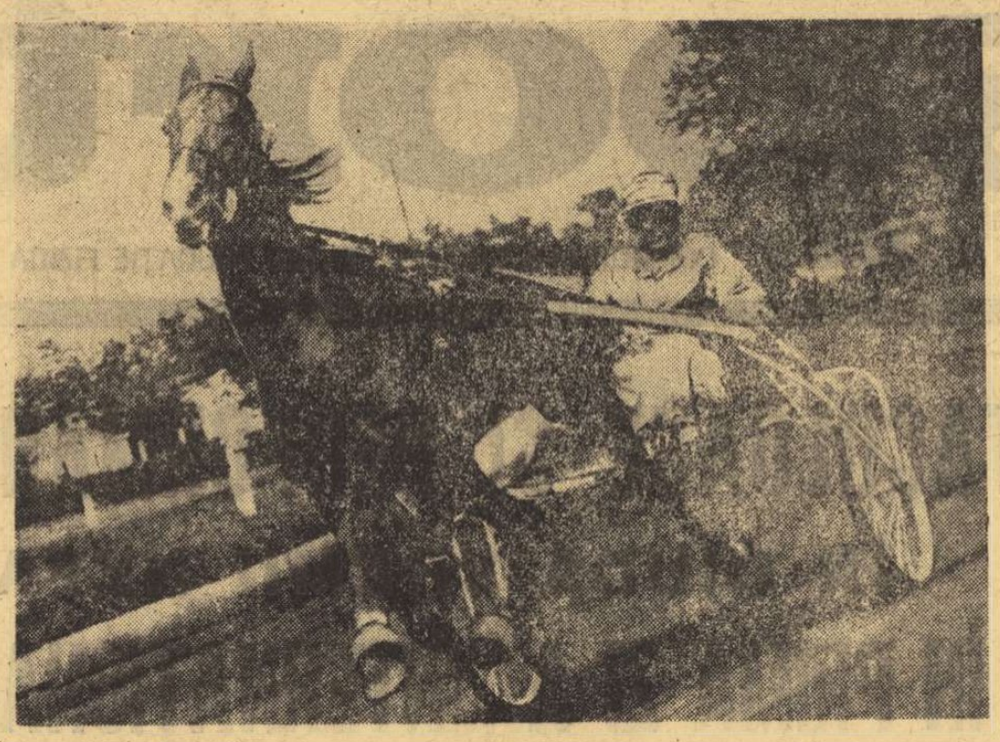

În viața curselor de cai există pretutindeni în lume o alergare supremă: DERBYUL! La Londra, la Roma, la Istanbul, la Cairo, Derbyul este alergarea așteptată cu cel mai viu interes de către pasionații curselor de cai. De altfel, sub această noțiune, de întrecere importantă, Derbyul a ajuns un cuvînt folosit în toate sporturile, mulți folosindu-i fără să cunoască originea lui... hipică.

Derbyul este o alergare de fond, disputată pe distanța clasică de 2 400 metri. Proba consacră pe campionul cailor de 3 ani, vîrstă la care se presupune că un cal de galop atinge apogeul valorii sale.

Alergarea s-a născut din imaginația lordului Derby, unul dintre întemeietorii hipismului englez.

Lordul Derby a înzestrat alergarea cu un premiu mult mai mare decît al celorlalte curse, a depus la Banca Angliei sumele respective pentru următorii 10 ani, cerînd însă ca proba să-i poarte numele.

Aceasta este, pe scurt, originea Derbyului, care s-a alergat pentru prima oară în lume în 1851, pe hipodromul din Epson, și a fost cîștigat de armăsarul Teddington.

În foarte multe țări — printre care și România — alergării i s-a imprimat un caracter național, specificîndu-se că ea rămîne deschisă numai cailor proveniți din crescătoriile autohtone.

Oricum și oriunde, Derbyul s-a transformat într-un veritabil diamant al alergărilor, deși, în fond, el nu reprezintă încleștarea celor mai valoroși cai și călăreți. Au fost cazuri (și nu puține) cînd învingătorul acestei probe n-a figurat în primele 10 locuri din ierarhia cailor, datorită faptului că respectiva generație a trei anilor era net inferioară celorlalte generații mai vîrstnice.

★

Trapul a copiat în multe privințe forma organizatorică a alergărilor de galop. Bineînțeles că nu putea fi omis Derbyul, care avea gloria gata cucerită! Alergarea a rămas tot o probă de fond, care se adresează, însă, cailor în vîrstă de 4 ani, deoarece trebuie ținut seama că un cal de trap are nevoie de un timp mai îndelungat pentru dresaj, pentru a fugi în fuleul și cadența specifice genului.

Un amănunt interesant: deși a posedat cea mai mare crescătorie a timpului, lordul Derby n-a reușit, pînă la moarte, să vadă un produs al său cîștigînd... Derbyul!

Niddy DUMITRESCU

★

În legătură cu Derbyul de trap, ce se va alerga azi dimineață pe hipodromul din Ploiești, amintim pe cîțiva dintre cîștigătorii acestei competiții, la noi: Bătăuș (1924), Domnișoru (1926), Petriș (1931), Haron (1935), Avion (1941), Bujorel (1951), Moț (1956), Titirez (1967). În 1939, Derbyul a fost cîștigat de... doi cai, Petruș și Adda Whorty, care au terminat „dead-head".

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

TACTICA NECESARĂ

— Se pare, zic, că majoritatea antrenorilor noștri însărcinați cu pregătirea lotului național de fotbal sînt sau au devenit partizanii jocului cu „măturător", pe care vor să-l extindă treptat, tenace, metodic, impunîndu-l pretutindeni.

Dl. Gore, foarte sceptic îndeobște la inovațiile teoretice, se arată, ca niciodată-n ultimul an, optimist.

— Ești sigur? — scăpără el.

— Scrie în „Sportul".

— Și... scrie că vor să-l impună chiar peste tot?

— Așa au declarat antrenorii.

— Poate au dreptate. Introducerea unui măturător în unele cluburi și asociații, de pildă, ar contribui substanțial la îmbunătățirea jocului.

403 PARTICIPANȚI DIN 25 DE ȚĂRI

— Școala australiană de tenis cunoaște fenomene de supra-producție. Sidney-ul crește cinci jucători de mîna-ntîia pe an. Melbourne-ul, șapte. Or, nemaiavînd ce face acasă, jucătorii au început să emigreze, auto-exportîndu-se în diferite țări din Europa, Africa sau americane și devenind după un timp cetățeni cu drept de participare la Cupa Davis sau Wimbledon. Mulligan, de pildă, reprezintă Italia, cu cinste. Moore smashează pentru culorile sud-africane.

— Iar alții, preluă dl. G. ștafeta silabelor, se pregătesc pentru operațiuni asemănătoare. După cîte sînt informat, volumul exportului de tenismani australieni va crește în următorii cinci ani cu 48% în raport cu 1968 și cu 93% în raport cu 1958. Calculînd perspectivele, am ajuns la concluzia că deschizînd ziarul în anul 1973 și căutînd...

— Unde?

— La pagina 12-a, sper, rezultatele de la Wimbledon, cititorul momentului va întîlni următoarele scoruri

Simplu masculin

Turul II

Mulligan (Italia) — Moore (Republica Sud-Africană) 4—6; 6—4; 7—5; 9—11; 8—6.

Harrisson (Luxemburg) — Gray (Venezuela) 6—4; 6—3; 7—5.

Stone (Finlanda) — Ted Jones (Birmania) 1—6; 6—4; 7—5; 6—4.

Rod Laver jr. (Portugalia) — Emerson jr. (Austria) 6—2; 3—6; 7—5; 9—7.

Elliot (Costa Rica) — Clarke (Grecia) 4—6; 6—2; 6—4; 6—4.

MARI POSIBILITĂȚI PENTRU...

Domnul G face plajă.

— Ce mai e nou prin ziare? — murmură el cu ochii închiși. Citește! (Prietenul meu obișnuiește a îmbina băile de soare cu acelea de silabe).

— Poliția din Manchester — citesc eu — exasperată de incidentele născute hebdomadar pe stadioane, cu prilejul meciurilor de fotbal, a arestat cîțiva scandalagii mai tineri, l-a prelucrat în spiritul fair-play-ului și l-a silit pedeapsă, să spele dușumelele, să spoiască pereții circăi și, dacă am înțeles bine, să curețe-lună trotuarele de prin-prejur.

Domnul G. consumă informația cu voluptate.

— Dacă miliția noastră ar urma exemplul colegilor britanici, Ploieștiul ar deveni cel mai curat oraș din Europa...

p. conf.,
Al. MIRODAN

MOMENTUL CEL MAI GREU*

— Care a fost pentru tine momentul cel mai greu de cînd joci fotbal? îl întrebă Martin prea direct și neașteptat, poate cu speranța că nu este singurul pe care îl lovesc necazurile.

Florin privea pe geam după Mălăieru, amuzîndu-se de vicleșugurile cu care acesta voia să o ia înaintea altora, aflați mai de mult la cișmea. Cuvintele îi ajunseră la urechi de la o mare depărtare și pentru început nu văzu o legătură logică.

— Momente grele? repetă el întorcîndu-se spre Martin. Degetele i se încleștară de bara geamului. Brusc simți că se deplasează în spațiu și în timp. *Pui niște întrebări ... Am avut destule. De cîte ori n-am rămas singur, descumpănit ca un naufragiat. Cînd jucam cu Bădinii acum, în ultimii ani, aproape că nu era meci să nu simt răutatea și invidia lor, străduințile de a mă evita, de a mă lipsi de ocazii de gol, de a mă trimite de pomană de pe o parte pe alta a terenului, căci mingile și le pasau ei între ei pînă se plictiseau. Nici Alimănescu, nici dracu' însuși nu-i scotea din zăpăcelile lor, așa cum știi prea bine.*

Îmi amintesc că în Maldezia, înainte de a intra pe teren, discutau cam așa: „Le arată băieții un festival la pisicile astea?" Ce să-ți mai spun: prostii, maidan, gărgăuni. Cînd m-am căsătorit și am avut nunta au intrebat cu glas tare în cabină, ca să aud și eu: „Se însoară deci tovarășul intelectual?" Am acceptat multă vreme atmosfera aceasta în care mă simțeam amenințat, sufocat, zbătîndu-mă după aer. Era o apărare, dar ce consum sufletesc, cîte descurajări și clipe de derută...

— Cu Simu e mult mai bine, nu? Te înțelegi, ați ajuns amîndoi, după atîtea eforturi, în națională. Sînteți un cuplu de care trebuie să țină seama orice selecționer.

Abia acum Florin păru să șovăie și căută un răgaz înainte de a răspunde, căci la acest capitol lucrurile stăteau încă într-o anume neorînduială, învălmășite. Simu era și el un om curios, ciudat, cînd liniștit și blînd, cînd irascibil, pufnind de mînie, obsedat de suspiciuni. Mai demult, nu-i prea mergea jocul, era necizelat, neexploziv pentru postul de înaintaș central și ratările se țineau lanț. Pe atunci Simu se tîra nefericit pe teren, temîndu-se că își încheie cariera înainte de vreme implora, cu surîsuri schimonosite, înțelegere și prietenie, părea că își recunoaște toate defectele și vrea să le compenseze prin omenie și bunătate colegială. Apoi, rodindu-se, cîștigînd experiență, acumulă o formă bună și, pe lîngă șut puternic, lansările excelente ale lui Florin îl făcură să realizeze goluri frumoase, faze de fotbal autentic. Antrenorii federali lăsară deoparte neîncrederea și-l chemară în lotul echipei naționale. Dar asta îi încurajă veleitățile, îl făcu să-și piardă capul. Fu singurul din echipa lor, exceptîndu-i pe fiiu, care plecă în Lusitania, deși ca rezervă, iar în Cehoslovacia și Turcia rămase tot rezervă, în timp ce Iliu fusese portar titular. După aceste selecționări Simu se întoarse triumfător, plin de o vigoare revendicativă, uită în chipul cel mai ciudat etapele în care scăliase ghetele clubului fără mare folos și deveni brusc un ins uscat și rece, iritabil și ingîmfat, foarte dispus să-i blameze pe Florin, pe Sîrbu, pe Iliu, speculînd cu abilitate prejudecățile lui Alimănescu și Cogan, din netericire împovărătoare pentru întreaga echipă

— Chiar toamna trecută am avut un moment neînchipuit de greu. Știi și tu de cîtă vreme urmărim noi o victorie în jocurile cu... (și Florin numi o țară europeană cu o veritabilă tradiție fotbalistică). *Acum șapte-opt ani, cînd am fost mai aproape ca oricînd de acest țel, a apărut un arbitru dement sau oeuf, sau nu mai știu cum să-i spun, și a făcut-o pe salvatorul întorcînd rezultatul împotriva noastră, furîndu-ne o mare victorie. Am rămas poate cu o victorie morală, dar și cu o dorință vie de revanșă.*

— Îmi amintesc foarte bine meciul acela care mi-a zdrobit nervii și a uluit o sută de mii de oameni, victime acolo, pe stadion, ale unei cumplite mistificări.

— Ei bine, cum știi, anul trecut ne-am întîlnit din nou cu acea echipă și din nou trebuia să încercăm victoria, să luptăm cu toate puterile pentru a o obține, mai ales că echipa aceea nu este invincibilă. Treizeci și cinci de ani de așteptare, de îndoială, de teamă e colosal de mult, de împovărător. E ceva nefiresc. Am început meciul curajos, am dat cîteva pase bune, chiar în primele minute am tras pe lîngă bară, făcînd să freamăte peluza. Din unghiul lor s-a văzut gol și bucuria aceea dezlănțuită s-a stins cu greu. Peste cîteva minute am șutat din nou, un apărător a respins nesigur, disperat și Paraipan venit din urmă, ca un bolid, a mareat primul gol. Au fost clipe de mare emoție, stadionul vuia de bucurie, ne dădea aripi, dar ceva, o banală mulțumire, ne-a făcut să pierdem inițiativa. Simu, Avram, Paraipan, Danciu au început să stopeze motoarele, să paseze inutil, lent, stingaci și adversarii au ieșit doar o dată la atac vijelios, egalînd.

Rămasesem singurul pivot din atac și stoperul, care juca un fel de libero, respirase liniștit, era mai înalt, vînjos, dar și cînd sărea desfăcea mîinile ca aripile unui fluture, oprindu-mă cu o încăpățînare disperată, înverșunată, cît mai departe de poartă, căci cel mai important lucru pentru el era să nu-l depășesc, să nu străpung defensiva lor de modă veche. De aceea se aburca în spinarea mea, doborîndu-mă, îmi cosea picioarele prin alunecare, mă prindea de mînă, folosind complet acel lanț cunoscut de mijloace nepermise pentru a opri atacul. În felul lui era un sportiv curajos, dar nu știu de ce cam fanatic, un temperament montat să se consume chiar dacă i s-ar cere un efort colosal. Nu pot să uit expresia lui cînd mă vedea că am primit mingea și începeam să manevrez. Era ceva, parcă nu o întrecere sportivă, ci o încleștare pe viață și pe moarte, cineva trebuia să cadă acolo, retezat, sacrificat, crucificat.

Și iată că, la o acțiune în care am pornit bolid, spre stupoarea lui, mă faultează grosolan, în careu, arbitrul indică lovitura de pedeapsă cu un gest teatral — era, cred, italian sau grec. Indicațiile antrenorilor fuseseră să execut eu sau Paraipan penaltiurile. Mă uit la Paraipan, dar el își lega șireturile, poate că era emoționat și-și ascundea în jeluí acesta față, tremurul mîinilor. Totuși din nimic nu releșea că ar ține să execute el lovitura. Cellalți coechipieri se vînzoleau gălăgioși și bucuroși în preajma careului. Adversarii ieșiseră din careu resemnați, cu capetele în pămînt, iar stadionul vuia așteptînd cu sufletul la gură golul, ca să izbucnească în urale de bucurie. Tu știi cum se aude hohotul stadionului, răsuflarea și pulsul lui pe teren. Te poate urca în slavi, cîndu-ți nebunia trufiei, sau te poate, la fel de bine, năuci, neîndurător, sălbatic.

Am luat mingea, am așezat-o la punctul de var de la 11 metri și am încercat să mă calmez, să-mi adun liniștea, să realizez o stăpînire a nervilor, a întregului organism. Momentul acela intens a trezit în mine un alt apel, o stare de beție turbată, voiam să șterg acea jignire, prelungită, să dau semnalul unei victorii de proporții. Nu mi-am dat seama că nu sînt totuși stăpîn pe mine, că nu sînt îndeajuns de lucid. Ar fi trebuit, bunăoară, să mă mire că portarul mi-a lăsat, paradoxal, un prea mare spațiu în dreapta lui, adică tocmai acolo unde execut, de obicei, loviturile. Mi-am spus că n-are de unde să cunoască execuțiile mele și iar am minimalizat accidentul. Tu ești portar, știi cît de greu se poate apăra o astfel de lovitură. Dacă e trasă bine. Cauți să ghicești intențiile, direcția șutului, dar chiar și atunci forța și viteza balonului te pot înfrînge. Portarul aștepta în postura aceea excentrică, aleasă cu o repeziciune dezordonată, să mă îndrept spre minge și iarăși n-am înțeles la timp că-mi întindea o cursă. Am plecat în elan spre minge. De ce? Poate fiindcă eram înfometat de gol, propulsat de starea aceea de explozie a publicului, și cu cît mă apropiam mi-am dat seama că portarul știe unde voi trimite balonul, că mi-a impus acel loc cu o cruzime diabolică și mă conduce într-acolo. Obsedat de acest gînd crispat, am uitat să mai fentez, săvîrșind încă o greșeală de începător și cînd am avut conștiința tuturor acestor greșeli era prea tîrziu. Lovisem balonul, nu suficient de puternic, fără efect, pe o traiectorie extrem de simplă, portarul a plonjat satisfăcut și l-a oprit, dar nu l-a prins, poate fiindcă și el avusese emoții și îndoieli. Am încercat disperat să recuperez mingea, mai aveam o șansă întîmă să mă reabilitez, spectatorii își strigau deja nemulțumirea, vociferînd, mugind, gemînd, dar am ajuns prea tîrziu la minge. Portarul a mai întreprins un salt deznădăjduit de pe jos și, cînd am întins piciorul la balon, l-am lovit ușor pe el. Bineînțeles că pe acel fond de stupoare generală, el a făcut din asta un mijloc de a impresiona publicul, s-a întins ca un crocodil ucis și asupra mea a căzut încă un trăsnet, ca și cînd nu era de ajuns că ratasem un gol sigur.

Ce a urmat îți închipui, ai văzut la televizor. Aș fi plîns, aș fi țipat, aș fi ieșit de pe teren gemînd, de aceea îl înțeleg pe Iliu pentru momentul de criză prin care a trecut azi. O greutate enormă îmi trăgea corpul și gîndurile la pămînt, în gură aveam gustul amar al vinovăției, iar fiecare mișcare era apăsată de strigătele publicului nemulțumit, dezamăgit de rușinea mea.

Pînă la urmă, Paraipan, tot el, a înscris golul victoriei. Pentru mine momentul a fost cumplit, mă bucuram de victorie, dar simțeam, în același timp, reproșurile celorlalți, fețe străine, aspre, o răceală ostilă, definitivă. Poate erau vedeniile mele, frămîntările lăuntrice, dar atunci așa interpretam fiecare gest. Am ieșit de pe teren singur, Simu, colegul meu de club, plecase cu cellalți, nu-mi aruncase nici o privire, parcă să se dissolve de insuccesul meu, umilindu-mă cum nu se poate mai mult. Singur Iliu a venit lîngă mine ca un frate mai mare și cu calmul lui răbdător, onest, m-a ajutat să trec peste acele groaznice momente.

Așa ceva îți rămîne pentru toată viața, se așterne ca un strat milos, ușor de tulburat; îți poți aminti cu dezgust și cînd ai insomnii și cotrobăiești prin rafturile memoriei, și cînd ți se naște un copil, și cînd familia se strînge, tristă, în jurul patului tău pentru ultima oară.

— Iliu e un băiat bun, să nu crezi că nu recunosc, spuse limpede Martin, deși trecerea aceasta putea părea fără legătură. Dacă ar fi după el am împărți poarta în două, așa cum fac copiii în pauza dintre meciuri, cînd zburdă cu mingea noastră pe teren.

Martin se îmbunase brusc, amorțindu-și nemulțumirea și nenumăratele lui întrebări. Ochii săi aveau lumini tulburi și discuția lor rămase suspendată, sau se încheie la acest punct.

Lucian CURSARU

* *Fragment din romanul ÎNVINGĂTORII PĂREAU OBOSIȚI în curs de apariție la Editura Tineretului.*

Desen de N. CLAUDIU

ZATOPEK NEÎNDEMÎNATIC

Cu prilejul recentelor întîlniri atletice de la Trinec (Cehoslovacia), la care a participat și echipa feminină a țării noastre, cei prezenți l-au putut vedea printre spectatori pe fostul recordman mondial și campion olimpic Emil Zatopek. De data aceasta însă, „omul-locomotivă" a apărut într-o ipostază total inedită: cu ambele mîini în ghips! La rugămintea unuia dintre antrenorii români, Zatopek a furnizat și explicația înfățișării sale. Pe cînd își culegea vișinele din grădina proprie... a căzut din pom!

FILATELIE OLIMPICĂ

În cinstea marelui eveniment sportiv al acestui an, J.O. de la Ciudad de Mexico, a fost emisă în Cehoslovacia o serie de timbre foarte interesante, compusă din șase valori:

30 heleri — înfățișează în centru pe c noscuta gimnastă Vera Ceaslavska, iar pe margini reprezentarea a două din cele mai prețioase exponate aflate la Muzeul de antropologie din Ciudad de Mexico.

40 heleri — în care figura lui Emil Zatopek este dominată de o veche broderie mexicană înfățișînd un personaj legendar: „judecătorul timpului".

60 heleri — reprezintă o fază de volei înconjurată de motive decorative inspirate din arta aztecă.

1 coroană — îmbină imaginea unui personaj din legendele populației maya cu emblema olimpică cehoslovacă și cu cea a Mexicului.

1,60 coroane — redă o fază de fotbal într-un cadru ce reprezintă jugul de piatră de la Vera Cruz (o piesă arheologică valoroasă)

2 coroane — înfățișează palatul Hradcani, simbol al capitalei cehoslovace, care și-a pus candidatura pentru organizarea J. O. din 1980.

UN VEAC DE LA ÎNFIINȚAREA SOCIETĂȚII DE GIMNASTICĂ DIN BUCUREȘTI

În mijlocul veacului trecut, ca urmare a dezvoltării generale a societății românești, apar primele forme de organizare, prevestitoare ale vieții sportive care, ulterior, se va desfășura cu amploarea cunoscută azi. Astfel, în 1864 se înființează primele catedre de gimnastică la licee, ca parte integrantă a programelor de învățămînt. Nu mult mai tîrziu, va lua naștere la București una dintre primele societăți sportive din țară și anume „Societatea română de gimnastică, scrimă și tragere la semn".

La 18 ianuarie 1868, un grup de aproape 30 de entuziaști pune baza acestei societăți care avea drept scop dezvoltarea fizică prin gimnastică, crearea prieteniei și respectului reciproc între oameni. Totodată, se mai preconiza obișnuirea tineretului cu tirul sportiv, fapt pentru care avea loc „fără plată" tragere la semn pentru micii meseriași și comercianți și pentru elevii liceelor.

Un an mai tîrziu, obiectivelor anunțate li se mai adăugă și înotul, amenajîndu-se în acest scop și primul bazin sportiv din țară. Este important de subliniat că la scurtă vreme de la înființarea Societății au luat naștere filiale în aproape toate județele țării și în orașele mai mari. De fapt, în întregul an 1868 s-a format și organizat societatea.

În fruntea societății se afla un grup de intelectuali progresiști ca V. A. Ureche, mare istoric, autor a nenumărate lucrări, Constantin Esarcu, creatorul Ateneului Român, istoricul C. Fillitti, profesorii de Conservator Barbu Papp și J. Gargiuli, iar între membrii de onoare figurau Gheorghe Barit și alți fruntași ai vieții publice transilvănene.

Societatea a organizat multe concursuri, V. A. Ureche dovedindu-se un trăgător de elită.

Cristina C. GHENEA

CUM ZBOARĂ PLANOARELE?

Orice om al zilelor noastre, trăind într-un mediu de civilizație, a văzut și a admirat zborul unui planor. Dar puțini sînt aceia care au încercat să-i afle „secretele", să-și explice fenomenul care permite menținerea în aer, fără ajutorul unor mijloace mecanice de bord.

Pentru cei mai puțin inițiați, afirmația ar putea să apară drept hilară. Și totuși, la fundamentul zborului fără motor, se găsește forța gravitațională... Adică, forța de atracție a pămîntului, datorită căreia orice corp aflat în aer este atras către pămînt cu o viteză mai mare sau mai mică, în funcție de greutatea sa. Planoarele nu anulează această lege, cum poate ar fi unii tentați să creadă. Dar, datorită formei lor, prin intermediul căreia dezvoltă anumite forțe aerodinamice, ele reușesc să transforme gravitația și dobîndesc, prin aceasta, posibilitatea de a aluneca lin și grațios, poate tot atît de frumos cum zboară păsările.

Evident, alunecarea planorului este, fără nici o excepție, în jos. Dar dacă în drumul său acesta pătrunde într-o masă de aer care, sub influența vîntului, este împinsă în sus, planorul va cîștiga înălțime, cu toate că față de mediul său înconjurător va continua să coboare.

Prin urmare, pentru a cîștiga înălțime, planorul trebuie să se afle, necondiționat, într-un curent de aer ascendent. Astfel, de curenți se găsesc, de obicei, acolo unde vîntul întîlnește obstacole capabile să-i opună rezistență — dealuri, păduri ș.a.m.d., datorită cărora se formează așa-numiții „curenți ascendenți de pantă". Multă vreme, această metodă ce căpătase denumirea de „zbor la pantă" era singura ce făcea posibilă evoluția aeriană a planorului. Aceasta era, așadar, dependentă de pantele deasupra cărora se semnala prezența unui vînt prielnic, de intensitatea și de durata lui. Realizarea unui zbor de distanță era, deci, condiționată de existența unui întreg lanț de dealuri care, bătut de un vînt favorabil, să fie capabil să întrețină deasupra sa activitatea curenților ascendenți de pantă. Aceștea au fost începuturile planorismului de performanță, iar practicanții acestei discipline sportive au reușit să acopere, în aceste condiții, distanțe de peste 100 km.

Cu timpul, în ajutorul zborului fără motor au venit meteorologii. Ei le-au dat planoriștilor ideea exploatării spațiului aerian de sub straturile de nori, adică a acelui spațiu în care ajung masele de aer ce sînt ridicate de lîngă pămînt sub influența căldurii solare. Aici, la altitudine, unde atmosfera este rarefiată, masele de aer cald se dilată și eliberează o parte din conținutul lor de vapori de apă. Aceștia, datorită fenomenului de condensare, se transformă în mici picături de apă ce alcătuiesc o perdea uneori invizibilă, formînd straturile de nori. Prin condensare, vaporii de apă mai eliberează o parte din căldura ce o conțin, încălzind mediul de aer înconjurător și accentuînd, prin aceasta, activitatea curenților ascendenți. În aceste condiții, curenții ascensionali de aer cald pot atinge viteze de urcare de peste 35 m pe secundă.

Fenomenul este bine cunoscut de piloții ce practică zborul mecanic care, de obicei, evită aceste zone în încercarea de a feri avioanele, chiar și pe cele grele, de „scuturături", mai ales în orele de prînz cînd, din cauza căldurii, turbulența din atmosferă devine excesivă. Dar planoriștii, ridicați de la sol de avioane remorcher, le caută și, o dată pătrunși în asemenea zone, reușesc să se mențină în aer ore în șir și să atingă înălțimi considerabile.

În asemenea condiții, realizarea zborurilor de distanță este, evident, legată de combinarea zborului din „termică" cu zborul „plutit"; adică, de trecerea de sub un nor sub alt nor, fără a mai ține seama de relieful solului. Aceasta este metoda zborului „de la nor la nor", iar în cadrul ei planoriștii reușesc să acopere distanțe de multe sute de kilometri.

Astăzi, planorismul este un sport de masă, iubit și practicat de numeroși tineri de pe toate meridianele planetei noastre. El a căpătat de altfel, denumirea de „Aviație de tineret" și are valoare de fundament pentru acei ce doresc să și facă din zbor o profesie. Această frumoasă disciplină sportivă este generatoare de nebănuite satisfacții, oferind numeroase posibilități de obținere a unui performanțe de valoare deosebită. Pe lîngă zborurile de distanță de înălțime sau de durată, planoriștii cu experiență mai mare, combinînd forțele aerodinamice dezvoltate de planor cu forța lui de inerție, reușesc să execute temerare figuri acrobatice de înaltă școală aeriană. În vederea apropiere a solului, acest gen de evoluții, de o rară spectaculozitate, mereu publicul a avut prilejul să-l admire nu demult pe aeroportul Internațional Băneasa în cadrul spectacolului aerian sportiv organizat în cinstea Zilei aviației Republicii Socialiste România.

Gh. RAȘCANU

EXCURSII DE VARĂ

O.N.T. – AGENȚIA BUCUREȘTI ORGANIZEAZĂ VARIATE EXCURSII, PENTRU SEZONUL DE VARĂ, PE CELE MAI FRUMOASE TRASEE TURISTICE DIN ȚARĂ.

– 5 zile în Delta Dunării
– Excursii de 3, 4 și 6 zile la monumentele istorice și de artă din nordul Olteniei și Moldovei
– Excursii în Transilvania, Banat, Maramureș
– 9 zile Circuitul României

Amatorilor de drumeții în zona montană le stau la dispoziție excursii în toți masivii muntoși ai țării noastre.

Pentru excursiile de mai multe zile se acordă unele avantaje în ceea ce privește costurile și modul de achitare (eșalonat).

Numeroase excursii sînt oferite bucureștenilor în zilele de 22–24 august.

Informații și înscrieri la filialele Agenției O.N.T. București din Calea Victoriei 100 și bd. Republicii 68.